

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Č. V.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Honební společenstvo Borovany**, se sídlem Pzeňská 449, Bor, **II. J. B.**, **III. K. B.**, **IV. M. K.**, **V. P. Ž.**, **VI. O. V.**, **VII. J. P.**, **VIII. A. M.**, všichni zastoupeni JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem se sídlem Soudní 2107, Tachov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2013, č. j. 57 A 28/2012 – 102,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jaroslava Vovsíka.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2013, č. j. 57 A 28/2012 – 102, bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „městský úřad“) ze dne 21. 10. 2011, č. j. 2222/2011-OŽP a rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 22. 2. 2012, č. j. ŽP/513/12, jímž bylo k odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) změněno rozhodnutí městského úřadu, kterým byla podle ust. § 31 odst. 4, § 31 odst. 1 a 2 a § 30 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), zvýšena výměra honitby Borovany o 186,3831 ha a současně snížena výměra honiteb Skviřín a Stráž – Pole, a to tak, že „*nové znění přílohy č. 5*

napadeného rozhodnutí je uvedeno v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí“. Ve zbytku bylo rozhodnutí městského úřadu potvrzeno.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že první žalobní námitka směřovala proti vedení společného řízení podle ust. § 31 odst. 4 a odst. 1 zákona o myslivosti. Žádost o změnu hranic společenstevní honitby podalo Honební společenstvo Borovany jak podle ust. § 31 odst. 4, tak podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti, ale v oznámení o zahájení řízení městský úřad uvedl pouze ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Účastníci řízení tak nebyli vyrozuměni o vedení řízení také podle ust. § 31 odst. 1 až 3 tohoto zákona, přičemž ve správním spisu chybí usnesení o spojení věcí. Absence rozhodnutí o spojení obou řízení sama o sobě nepředstavovala vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, avšak podle krajského soudu spojené řízení vyvolalo pochybnosti o správnosti rozhodnutí o změně honitby ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí tvrdil, že pozemky, u nichž došlo ke změně vlastnictví, bylo možné přesunout do honitby Borovany, neboť s ní souvisely, a souvisely rovněž mezi sebou, a to i bez aplikace ust. § 31 odst. 1 a § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Tato skutečnost však z napadeného rozhodnutí nevyplývá. Zcela konkrétní pochybení pak krajský soud shledal v tom, že v příloze č. 3 prvostupňového rozhodnutí, která obsahuje výčet pozemků se změnou vlastnictví, není uveden pozemek J. B. p.č. 164/1 v k.ú. B., ač tomu tak mělo být. Tento pozemek je přitom nesprávně uveden jako přiřčený podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti v příloze č. 1 napadeného rozhodnutí. Z popsání zjištění tak vyplývá jednoznačný rozpor obsahu správního spisu s napadeným rozhodnutím ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na podkladě uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti tvrzení účastníka řízení, který považoval postup správních orgánů při současném rozhodování o změně honitby z několika důvodů, za nejasný. Současně krajský soud uznal důvodnou i námitku účastníka řízení týkající se existence souvislosti mezi pozemky dotčenými změnou vlastnictví ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Dalším pochybením správních orgánů byla podle názoru krajského soudu aplikace ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti na pozemky, které byly původně součástí honiteb Skviřín a Stráž – Pole. Stěžovatel při svém rozhodování vycházel z vyjádření ministerstva zemědělství, podle něhož v řízení o změně honitby podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti lze současně podle ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona přiřčenit pozemky, které ztratily souvislost s původní honitbou. K tomu krajský soud uvedl, že rozhodnutí o změně honitby je konstitutivním správním aktem s účinky působícími do budoucna (ex nunc). Z uvedeného důvodu tak ve správním řízení, až do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, nemohly být pozemky označené v jeho příloze č. 1 považovány za tzv. volné. Nejednalo se o pozemky, které by ve smyslu ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti nepatřily k žádné honitbě, nýbrž byly součástí původně uznaných honiteb Skviřín a Stráž – Pole. Na podkladě této úvahy shledal krajský soud jako důvodný žalobní bod směřující proti nesprávné aplikaci ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Jednalo se tedy o nezákonnost ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. Změna honitby je totiž možná jen podle ust. § 31 zákona o myslivosti. Citovaný zákon zná jen dva důvody, na základě kterých je možné přesouvat honební pozemky z jedné honitby do druhé, a to změnu z důvodu řádného mysliveckého hospodaření podle ust. § 31 odst. 1 až 3 a změnu z důvodu změny vlastnictví podle ust. § 31 odst. 4. V další žalobní námitce poukazoval účastník řízení na to, že přiřazení řady pozemků podle ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti nebylo nutné. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí správní

pokračování

orgány plně převzaly hranici honiteb tak, jak byla navržena Honebním společenstvem Borovany a vyrovnání hranic v souladu s návrhem posoudily jako odpovídající řádnému mysliveckému hospodaření, když novou hranici (v západním směru) bude tvořit frekventovaná silnice II. třídy. Tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal krajský soud jako akceptovatelnou, nicméně nově vzniklá jižní hranice honitby již odůvodněna v rozhodnutí není. Krajský soud proto považoval napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Účastník řízení konečně nesouhlasil ani s aplikací ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány ke změně hranic přistoupily z důvodu změny vlastnictví k některým pozemkům. Krajský soud při výkladu možnosti změny honitby z důvodu změny vlastnictví k honebním pozemkům vycházel z aktuální judikatury, jež koncipuje právo myslivosti jako právo, které neplyne přímo z vlastnického práva a které přísluší (jeho výkon) jen držitelům honitby. V této souvislosti odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2007, č. j. I. ÚS 756/07 - 1, kde se uvádí, že *„pokud výkon myslivosti představuje veřejný zájem legitimující omezení vlastnického práva k pozemku, dopadá tento závěr na všechny situace omezení vlastnického práva k pozemku. Tedy jak na situace, kdy jde o výkon myslivosti proti vůli vlastníka honebního pozemku, tak ovšem i na situaci, kdy si vlastník pozemku naopak přeje omezit vlastnické právo ve prospěch práva myslivosti, resp. sám se podílet na výkonu myslivosti, avšak ve formě začlenění do zcela konkrétní honitby. I v tomto případě totiž převládá veřejný zájem, jímž je ochrana zvěře, nad výkonem vlastnického práva.“* Z citovaného usnesení pak vychází rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109. Rozsudek sice řeší možnost uznání nové honitby na honebních pozemcích, které jsou součástí jiné honitby, na základě žádosti některých vlastníků, kteří z původního honebního společenstva vystoupili, ale podle názoru krajského soudu je principiálně stejně nutno nahlížet i na situaci, kdy někteří vlastníci usilují o převedení svých pozemků z jedné honitby do druhé. Podle krajského soudu stejně jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem nelze vystoupením z původního honebního společenstva dosáhnout automatického uznání nové společenstevní honitby, když je na změnu honitby ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nutno nahlížet stejným způsobem. V obou případech je předmětem posouzení možnost vynětí honebního pozemku z honitby v případě ukončení členství vlastníka tohoto pozemku v honebním společenstvu a jeho převedení do honitby jiného společenstva. Stěžovatelova argumentace kogentností ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti tudíž neobstojí ze stejných důvodů jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ani při změně honitby podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti totiž nelze rozlišovat mezi vlastníky honebních pozemků podle umístění jejich nemovitosti v rámci uznané honitby s ohledem na práva ostatních vlastníků, tj. s ohledem na zákaz diskriminace. Opačný výklad by totiž umožňoval některým vlastníkům honebních pozemků s ukončením členství v honebním společenstvu vyjmout své pozemky z uznané honitby, kdežto jiným by tato možnost dána nebyla. Krajský soud tak uzavřel, že ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti směřuje na výjimečné situace, kdy se jedná o honitbu vlastní, kde vlastník honebních pozemků je zároveň držitelem honitby i nositelem práva myslivosti, a tudíž u něho nedochází ke zmíněnému zvýhodňování oproti ostatním vlastníkům honebních pozemků. V tomto případě tedy podmínky pro aplikaci ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nebyly splněny. V této souvislosti krajský soud citoval příspěvek z „mysliveckého fóra“ (cit. z <http://myslivost.cz/Poradny/pravni-poradna.aspx>). Jako nedůvodnou shledal krajský soud námitku ohledně nepřezkoumání opožděně

podaného odvolání Ing. V. a poukázal na ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., podle kterého se může domáhat ochrany ve správním soudnictví pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu. Z důvodu procesní ekonomie se krajský soud dále nezabýval v žalobě tvrzenými chybami v zákresu hranice, protože po zrušení napadeného rozhodnutí budou správní orgány o žádosti Honebního společenstva Borovany rozhodovat znovu. Jelikož byly hlavní žalobní námitky shledány důvodnými, krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil. Současně zavázal správní orgány výkladem ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti tak, že podle tohoto ustanovení je možné přiřadit k honitbě pouze pozemky, které nejsou součástí uznané honitby. Podle závazného výkladu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze na základě tohoto ustanovení převádět honební pozemky z jedné společenstevní honitby do druhé.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve poukázal na to, že městský úřad provedl změnu honitby tak, jak mu to ukládá ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, které nepřipouští správní uvážení orgánu státní správy. Obecná zásada tvorby honiteb uvedená v ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti říká, že honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. Proto bylo nutné provést podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti přiřazení pozemků, které ztratily souvislost s honebními pozemky stávající honitby. Dále bylo provedeno vyrovnání hranic honebních pozemků podle ust. § 31 odst. 1 a 2 zákona o myslivosti, protože to vyžadovaly zásady řádného mysliveckého hospodaření. Konstatoval-li krajský soud, že spojení řízení podle ust. § 31 odst. 4 a odst. 1 až 3 zákona o myslivosti vyvolalo pochybnosti o správnosti rozhodnutí a současně uznal námitku týkající se neexistence souvislosti mezi pozemky dotčenými změnou vlastnictví ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti, když důsledkem toho je podle krajského soudu jednoznačný rozpor obsahu správního spisu s napadeným rozhodnutím, pak podle stěžovatele krajský soud situaci nesprávně vyhodnotil. Zřejmě se tak stalo v důsledku složité evidence pozemků, které jsou v dané lokalitě vedeny jednak v evidenci katastru nemovitostí (parcely KN) a jednak ve zjednodušené evidenci (parcely EN a GP). Ke zpochybnění aplikace ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti na přiřazení některých honebních pozemků z honiteb Skviřín a Stráž-Pole, aniž by se jednalo o pozemky, které nenáleží do žádné honitby, stěžovatel uvedl, že postup, kdy dochází ke změně honitby podle ust. § 31 zákona o myslivosti za současného použití ust. § 30 odst. 1 citovaného zákona, je ustálenou praxí orgánů státní správy myslivosti, která vychází i z doporučení ministerstva zemědělství. Zákon o myslivosti navíc neřeší situace, jak by se jinak mohlo postupovat v případech změn honiteb z důvodu změny vlastnictví honebních pozemků, když tyto pozemky obklopují honební pozemky jiné. Pokud by mělo být při změně honitby rozhodováno pouze o pozemcích dotčených změnou vlastnictví, nastala by situace, kdy by se „uvnitř“ těchto pozemků nacházely pozemky náležející k jiné honitbě. Tento stav by však odporoval ust. § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, že honitba má být tvořena souvislými honebními pozemky. Pokud se jedná o závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ohledně odůvodnění jižní hranice přiřčované honitby, stěžovatel připustil, že na rozdíl od západní hranice, bylo vytvoření jižní hranice odůvodněno podstatně méně. Stěžovatel již ve vyjádření k žalobě uvedl, že bylo komplikované na jižní straně honitby nalézt vhodnou mysliveckou hranici. Bylo tedy rozhodnuto o jejím vedení tak, aby korespondovala s přirozenými hranicemi v terénu., tj. vodním tokem a hranicí lesa. Stěžovatel se rovněž neztotožnil s nesouhlasem krajského

pokračování

soudu s aplikací ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, protože rozsudek Nejvyššího správního soudu o ukončení členství v honebním společenstvu nelze aplikovat na případ změny honitby z důvodu změny vlastnického práva k pozemkům. Ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti jednoznačně říká, že příslušný správní orgán změnu honitby vyplývající ze změny vlastnictví honebních pozemků provede na základě žádosti vlastníka honebního pozemku. Pokud tedy vlastník honebního pozemku z důvodu změny vlastnictví o změnu honitby požádá, je správní orgán povinen tuto změnu provést s ohledem na kogentní charakter citovaného ustanovení. Stěžovatel rovněž vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu o možné diskriminaci vlastníků z důvodu polohy jejich honebních pozemků v honitbě. Pokud se jedná o přičleňování honebních pozemků k honitbě, zákon o myslivosti nepředpokládá, že by se tak muselo dít se souhlasem vlastníka přiřazovaného pozemku. K problematice přičleňování honebních pozemků k honitbě se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, a v usnesení ze dne 20. 4. 2007, č. j. I. ÚS 756/07. Ač se jednalo o přičleňování pozemků v rámci procesu uznání honitby, je stěžovatel přesvědčen, že při přičleňování pozemků podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti je nutné respektovat stejné principy, aby honitba naplňovala požadavky zákona. Jedná se především o logické přičleňování izolovaných (obklopených) pozemků s ohledem na zákonný požadavek souvislosti honitby. Tyto izolované pozemky mohou rovněž vznikat i při změně honitby podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Závěrem pak stěžovatel vyjádřil nesouhlas s argumentací krajského soudu, který na základě příspěvku v „mysliveckém fóru“ dovodil, že ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti lze použít jen v případech změn honiteb vlastních. Tato skutečnost nevyplývá ze žádného ustanovení zákona o myslivosti a stěžovatel neshledává odpovědi na dotazy v mysliveckém fóru za relevantní podklad pro soudní rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí správních orgánů vykazují formální nedostatky, které nejsou odstranitelné v přezkumném soudním řízení, a proto je zapotřebí věc vrátit městskému úřadu. Pokud základní příčina a důvod změny hranic podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti, tedy důvod řádného mysliveckého hospodaření, nebyl ve správním rozhodnutí řádně vysvětlen, nemá toto rozhodnutí zákonem předpokládané náležitosti. Stěžovatel přitom nedostatky zjištěné krajským soudem bagatelizuje a jen zčásti vysvětluje, ale až nyní v kasační stížnosti. Podle názoru účastníka řízení nelze v kasační stížnosti či v řízení o ní odstraňovat nedostatky předchozího řízení a předchozího rozhodnutí správního orgánu. Ve shodě s krajským soudem považuje účastník řízení za nesporné, že ke změně hranic honiteb, resp. k přesouvání honebních pozemků z jedné honitby do druhé, může dojít pouze ze dvou důvodů. Městský úřad si byl této skutečnosti vědom, avšak oba důvody spojil s odůvodněním, že změnu podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti provést musí, neboť mu ji zákon za všech okolností prikazuje. Účastník řízení s tímto názorem vyslovil nesouhlas. Přičlenitelné pozemky ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti jsou pouze takové, které se sousední honitbou hraničí. Účastník řízení proto tvrdí, že podle zákona o myslivosti má hranice honitby a přičleňovaných pozemků tvořit přirozenou hranici. Smyslem zákona o myslivosti pak není, aby tato přirozená hranice byla nově (uměle) vytvářena za použití ust. § 31 odst. 1 až 3 citovaného zákona. Účastník řízení je tudíž přesvědčen, že ve snaze přičlenit pozemky podřazené pod ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti tak, aby pozemky spolu souvisely, se účelově přičleňují pozemky podle ust. § 31

odst. 1 až 3 zákona o myslivosti. Účastník řízení se nedomnívá, že se krajský soud, zřejmě pro složitost evidence katastru nemovitostí, zmýlil a špatně vyhodnotil mapový podklad. Dále účastník řízení upozornil na to, že se v daném případě nejednalo o pozemky nepatřící k žádné honitbě, nýbrž o pozemky, které patřily od roku 2003 do honitby Skviřín a od roku 2010 do honitby Stráž – Pole. Při přiřčlování pozemků podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti bylo také zapotřebí, aby toto přiřčlování bylo jednoznačně odůvodněno potřebou řádného mysliveckého hospodaření. Účastník řízení také poukázal na to, že musí být nějaká časová souvislost mezi získáním vlastnictví a žádostí o přiřčlování. Argumentoval-li stěžovatel tím, že účastník řízení nenavrhl jiný způsob průběhu hranic v průběhu správního řízení, stalo se tak proto, že účastník řízení byl přesvědčen, že podmínky pro přiřčlování pozemků podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti splněny nebyly, a tudíž nemělo být postupováno ani ve smyslu ust. § 31 odst. 1 až 3 citovaného zákona. S ohledem na výše uvedené účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval zcela obecně formulovaným nesouhlasem stěžovatele se závěrem krajského soudu, že spojení řízení podle ust. § 31 odst. 4 a § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti vyvolalo v dané věci pochybnosti o správnosti rozhodnutí.

Podle ust. § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se usnesení podle odstavce 1 pouze poznamená do spisu.

Z obsahu správního spisu, konkrétně ze „*Žádosti o změnu hranic společenstevní honitby*“ ze dne 21. 12. 2009, kterou podalo Honební společenstvo Borovany (na základě zmocnění vlastníků honebních pozemků), je zřejmé, že tato žádost byla podána jak z důvodu podle ust. § 31 odst. 4, tak z důvodu podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti. V „*Oznámení o zahájení řízení o změně honiteb*“ ze dne 20. 1. 2010, č. j. 2770/2009-OŽP, však městský úřad pouze uvedl, že zahajuje správní řízení ve věci návrhu na změnu honitby č. 28 Borovany podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Účastníci řízení tak nebyli seznámeni s tím, že je řízení vedeno také podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti. Uvedl-li krajský soud, že ve správním spisu chybí usnesení o spojení věcí podle ust. § 140 odst. 1 správního řádu, pak toto usnesení v daném případě nebylo třeba vydávat, neboť se jednalo o jedno řízení o změně honiteb, a to ze dvou možných důvodů podle ust. § 31 zákona o myslivosti. V této části tedy nebyl důvod pro postup ve smyslu ust. § 140 odst. 1 správního řádu. Městský úřad však pochybil tím, že účastníkům řízení neoznámil zahájení řízení také podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti, což

pokračování

ve svém důsledku vyvolalo pochybnosti o správnosti rozhodnutí o změně honitby podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.

Městský úřad však v dané věci rozhodl také podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Chtěl-li však vést podle citovaného ustanovení řízení o přiřazení honebních pozemků společně s řízením o změně honiteb podle ust. § 31 citovaného zákona, pak bylo nutné, tato řízení spojit postupem podle ust. § 140 odst. 1 správního řádu, neboť se jednalo o dvě různá správní řízení, jedno zahájené na návrh Honebního společenstva Borovany a jedno z moci úřední.

Zákon o myslivosti upravuje pouze dva důvody pro změnu honitby, a to v ust. § 31. Jedním z důvodů, pro který může dojít ke změně honitby, je podle odst. 1 citovaného ustanovení to, že to vyžadují zásady řádného mysliveckého hospodaření. Druhý důvod pro změnu honitby je upraven v odst. 4 citovaného ustanovení a je jím změna vlastnictví honebních pozemků. Změnu honitby tak bylo možno provést pouze postupem podle ust. § 31 zákona o myslivosti. Žádost o změnu hranic společenstevní honitby ze dne 21. 12. 2009 byla přitom podána jak z důvodu podle ust. § 31 odst. 4, tak podle ust. § 31 odst. 1 až 3 zákona o myslivosti. Správnímu orgánu tudíž v případě pozemků, které by následkem změny ztratily územní souvislost s honitbou, jejíž byly součástí, nic nebránilo v postupu podle ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, neboť změna honitby z tohoto důvodu byla v žádosti navrhována a zároveň byla odůvodnitelná zásadami řádného mysliveckého hospodaření. Pokud tedy ve vztahu k těmto pozemkům aplikovaly správní orgány ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, podle kterého honební pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřadí orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přiřazení, krajský soud důvodně dospěl k závěru, že citované ustanovení nemělo být v daném případě použito, protože podle něj je možné přiřadit k honitbě pouze pozemky, které nejsou součástí uznané honitby. O takovou situaci se však nejednalo, neboť pozemky uvedené v příloze č. 1 napadeného rozhodnutí, tj. přiřezované podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti, nebyly pozemky, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu. Tyto pozemky totiž byly součástí již dříve uznaných honiteb Skviřín a Stráž – Pole. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu vysloveným v závěru napadeného rozsudku.

Stěžovatel dále namítal, že krajský soud pochybil, když shledal rozpor obsahu správního spisu s napadeným rozhodnutím, neboť nesprávně posoudil otázku týkající se souvislosti mezi pozemky dotčenými změnou vlastnictví ve smyslu ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že „[k]onkrétně žalovaný ve svém vyjádření tvrdil, že pozemky pana L. souvisely s honitbou Borovany po linii pozemků p.č. 167/1, p.č. 167/3 a p.č. 164/1 v k.ú. B. Uvedené pozemky jsou ve výše zmíněné mapě, vyznačující pozemky se změnou vlastnictví (mapové podklady jsou obsahem správního spisu-pozn.NSS), skutečně zakresleny žlutě. (...) Za této situace nelze akceptovat, že v příloze č. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která obsahuje výčet pozemků se změnou vlastnictví, pozemek p.č. 164/1 p. B. v k.ú. B. uveden není. Tento pozemek je uveden jako přiřazený podle ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti v příloze č. 1 rozhodnutí žalovaného.“ S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Již v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že

„[s]právní orgán může pro větší srozumitelnost a přehlednost výroku rozhodnutí odkázat na přílohu rozhodnutí, v níž podrobně uvede obsáhlé údaje, které konkretizují určitou skutkovou okolnost“. Za této situace je pak nanejvýš nutné, aby údaje obsažené v příloze byly dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité. Tato kritéria však přílohy, jež jsou nedílnou součástí správního rozhodnutí, nesplňují. Snažil-li se stěžovatel až následně ve vyjádření k žalobě, a také v kasační stížnosti, odstranit nedostatky předmětných příloh, resp. vysvětlit nesprávné uvedení pozemků v jednotlivých přílohách, je třeba konstatovat, že tímto postupem už nelze uvedené nesprávnosti odstranit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2006, č. j. 2 As 68/2005). Závěr krajského soudu, který shledal rozpor obsahu správního spisu s napadeným rozhodnutím, tak Nejvyšší správní soud považuje za správný.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížní námitkou, v níž stěžovatel vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že nebyla dostatečně odůvodněna jižní hranice honitby. Přitom sám v kasační stížnosti připustil, že *„na rozdíl od západní hranice, bylo vytvoření jižní hranice odůvodněno podstatně méně“*. Právě odůvodnění má přitom z hlediska přesvědčivosti správního rozhodnutí zásadní význam. Je proto vyžadováno, aby bylo dostatečně jasné, určité a srozumitelné. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 As 43/2007, kde vyslovil, že *„[p]řesný průběh hranice (honitby) je věcí správního orgánu; soud dohlíží jen na to, aby správní orgán vysvětlil a zdůvodnil své rozhodnutí hledisky uznávanými zákonem o myslivosti“*. Tuto svou povinnost však správní orgány nesplnily. Ve správních rozhodnutích totiž nejsou zřejmé úvahy, kterými se správní orgány při stanovení průběhu jižní hranice řídily. Je přitom nutné trvat na dostatečně jasném odůvodnění, v jakém směru představuje nově vedená hranice vhodné řešení, neboť v důsledku prováděné změny honitby vyrovnáním jižní hranice dochází k vytvoření rozhraní „pole – les“. Podle ust. § 17 odst. 6 zákona o myslivosti se musí při tvorbě honiteb přihlížet k jejich tvaru a je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Opomene-li správní orgán dostatečně odůvodnit své rozhodnutí, nelze toto jeho pochybení následně zhojit, resp. doplnit, pozdějšími vyjádřeními v průběhu soudního přezkumu předmětného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 28/2013). Úvahy a zdůvodnění průběhu hranice honitby tak musí být v odůvodnění rozhodnutí obsaženy.

V závěru kasační stížnosti stěžovatel vyjádřil zcela zásadní nesouhlas s hodnocením krajského soudu, že podle ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti nelze převádět honební pozemky z jedné společenstevní honitby do druhé. Krajský soud tento svůj názor opřel zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109. Odkaz na tento rozsudek je však nepřipadný, neboť řešil zcela jinou situaci, a to spor mezi dvěma honebními společenstvy, z nichž u prvního byla honitba uváděna do souladu podle ust. § 69 zákona o myslivosti a druhé bylo nově zakládáno. Někteří z dosavadních členů prvního honebního společenstva projevíli vůli nebýt nadále jeho členy a druhé honební společenstvo s jejich souhlasem zahrnuje jejich pozemky do svého návrhu na uznání společenstevní honitby. Správní orgán tuto druhou honitbu uznal v takto navrhovaném rozsahu, ale Nejvyšší správní soud dovodil, že zánik členství vlastníka v honebním společenstvu nemá za následek vynětí jeho pozemku z honitby a možnost zahrnout ho do honitby jiné. V nyní projednávané věci však nešlo o důsledky spojené se

pokračování

zánikem členství v honebním společenstvu, ale o změnu honitby primárně vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků. Závěr krajského soudu, že ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti směřuje pouze na výjimečné situace, kdy se jedná o honitbu vlastní, přičemž u honitby společenstevní nebyly podmínky pro jeho aplikaci splněny, je podle Nejvyššího správního soudu nesprávný, resp. nemající oporu v žádném z ustanovení zákona o myslivosti. Ust. § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je možné aplikovat i v případě změny honitby společenstevní, protože jednoznačně stanoví, že změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal. Správní orgán tak nemá v případě, že nový vlastník honebního pozemku požádá o změnu, žádný prostor pro správní úvahu. V tomto kontextu se pak jeví jako zcela nepřiléhavá a nevhodná citace příspěvku z „mysliveckého fóra“ krajským soudem, která je obsažena v napadeném rozsudku, kdy navíc zcela absentuje jakákoliv vlastní úvaha krajského soudu. Proto je tato stížní námitka důvodná.

I přes dílčí nesprávné závěry krajského soudu, které bylo třeba korigovat, je napadený rozsudek věcně správný. Proto nebyl na místě postup, který navrhl stěžovatel, tj. zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť v takovém případě by krajský soud pouze vydal nový rozsudek se shodným výrokem a částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publ. pod č. 781/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75). Důvody, které vedly krajský soud ke zrušení napadeného správního rozhodnutí i rozsudku městského úřadu, jsou dostatečným podkladem pro jeho výrok a převažují nad důvody, které neobstály.

S ohledem na výše uvedené není rozsudek krajského soudu nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože účastník řízení měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s odměnou za právní zastoupení za jeden úkon právní služby 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Účastníkovi řízení tedy náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 4.114 Kč.

Osoby zúčastněné na řízení nemají podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu